

Szerelem

2009 május 31. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A kis falu fatornyos templomának rekedt harangja még a dombtet?r?l is jól hallható volt. A nap sugarai gyönyör?en pásztázták az aranyló búzamez?ket, s a lágy augusztusi szél bársonyosan simogatta a fák habzó lombjait és a kis vidéki temet? rendezett sírjai között egy száraz falevelet emelt fel magával egy korhadt fakereszt tetejére.

„Útra kelünk. Megyünk az ?szbe,
Vijjogva, sírva, kerget?zve,
Két lankadt szárnyú héja-madár.”

A sír el?tt egy lány térdelt, jobb kezével beletúrt hosszú barna hajába, majd pulóverének ujjával letörölte az arcán végiggördül? forró könnycseppeket.

Belül a szívében ismét végigélte az elmúlt évek keser?en édes pillanatait. Újra érezte a férfi forró ölelését és finom puha csókjait. Újra átélte a csillogó tengerpart varázsát és a bódító Chianti zamatos ízét. Újra látta amint testük összeforr a fényes tengerparti szálloda, finom kis szobájában. A fülében csengett a férfi mély, intelligens hangja és becéz? szavai, amelyek sohasem törl?dnek ki a szívéb?l. Minden együtt töltött pillanat csodálatos volt és most mégis mindennek vége. Érezte, hogy ? is hibás. Arra gondolt, hogy miért olyan az ember, hogy azt bántja a legjobban, akit a legjobban szeret.

Sokszor jött el ide ebbe a kis vidéki temet?be az apja sírjához. Nagyon szeretett a sírnál gondolkodni, valahogy mindig megnyugodott, ha érezte az apja közelségét. Talán az apát kereste ?benne is, és nem volt igaza az édesanyjának, hogy csak a híres médiasztár imponált volna neki. Szerette a férfit ?szinte, tiszta szerelemmel. Hibázott tudta jól. De az id? kereke már visszafordíthatatlanul továbbfordult, hiszen Id? úr kérlelhetetlen. Ismét beigazolódott az a megállapítás, hogy akkor tud az ember valamit, vagy valakit igazán megbecsülni, ha már elveszítette.

Ezek a gondolatok járták át a szívét-lelkét, miközben a közeli hegyek sötét dunyhába öltöztek, és a Hold szép lassan el?zte fényes el?djét az égr?l. A lány felállt, keresztet vetett, megsimogatta a fejfát és elindult az örökkévalóság bársonyos csillagaitól övezve lassan a temet? kijárata felé.

„Új rablói vannak a Nyárnak,
Csattognak az új héja-szárnyak,
Dúlnak a csókos ütközetek.
Szállunk a Nyárból, ?zve szállunk,
Valahol az ?szben megállunk,
Fölborzolt tollal, szerelmesen.”

A fák kérlelhetetlenül rohantak a kupé ablaka el?tt, és a kerekek puha, bársonyos ölel? kattogása nehéz örökkévalóságnak t?nt. A férfi, ragyogó öltönyben és finom selyem nyakkend?ben ült a vonaton, tekintete a távolban magasodó hegyekbe révedt. A nap szikrázó sugarai visszatükröz?dtek a férfi foncsorozott szemüvegér?l. Már több órája bámult így a semmibe, a lányra gondolt.

Fizikai fájdalom volt számára a lány elvesztése. Eszébe jutottak az együtt töltött percek, szerette volna azokat a felejthetetlen pillanatokat kivágni és eltenni örökre egy gyémánt amulettbe, a szívébe, hogy bármikor újra átélhesse ?ket.

Szerette a feleségét és imádta a gyerekeket is. De a lány fiatalsága, tisztasága fel?rölte az ellenállását. Ünnepelt sztár újságíróként ki volt téve a kísértésnek, hiszen különböz? bálok, fogadások alkalmával számtalan csinos n? vette körül, de mindig tudta hol a határ. A család és a munkája volt a legfontosabb a számára. Kivéve azt az egy pillanatot, amikor belenézett abba a gyönyör? szempárba és látta benne azt a megmagyarázhatatlan rajongást, amit addig még soha nem látott.

Természetesen imponált neki, hogy egy fiatal és felt?n?en csinos lány rajong érte. Azonban a rövid felszínesnek induló kapcsolat id?vel elmélyült és felemésztette a férfit. Rá kellett jönnie, hogy a korkülönbséggel nem tud mit kezdeni. Id? úr kérlelhetetlen. Bár mindent megadott a lánynak, mégis kevésnek bizonyult. Amióta szakítottak, azóta minden átértékel?dött, a fájó sebek nehezen gyógyulnak, hiszen nagyon nehéz elfelejteni azt a huncut, gyermeki mosolyt.

A férfi megtörölte a szemét és remeg? kézzel visszatett a tárcájába egy gy?rött kis fényképet. Közben a vonat egy elágazáshoz ért, lelassított majd méltóságteljes kattogással elt?nt a sötét alagútban.

„Ez az utolsó nászunk nékünk:
Egymás húsába beletépünk
S lehullunk az ?szi avaron.”

Csépányi Balázs

Ajánló